

VIANOCE,

ZAS VIANOCE

VIANOCE, ZAS VIANOCE

© HYDRA 2022

Obálka a ilustrácia: Bea Tomash
Jazyková a grafická úprava: Katarína Čavojová

Vydal: HJC projekt, s.r.o.
Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89968-76-3

Jana Tabačková

TRI LISTY JEŽIŠKOVI

I.

Milý Ježiško,

volám sa Paulínka. Asi Ťa prekvapí, že Ti píšem práve ja, pretože nie som naozajstné dievčatko, ale handrová bábika. Úplne nová. Tento list Ti posielam ešte z police v hračkárstve. Ostatné hračky preto nado mnou krúčia hlavou.

„Si blázon, Paula,“ hovorí mi plyšový vlčiak Rexo. „Listy Ježiškovi píšu deti, nie my. Nemáme mať vlastné želania, ale plniť deťom tie ich.“

Možno má pravdu, no za pokus nič nedám. Mám totiž veľmi veľké a dôležité želanie, a ako mi ostatní často hovoria, na niekoho ušitého z látky som mimoriadne tvrdohlavá.

O Vianociach sme sa dozvedeli, keď na náprotivnú policu vyložili Mikuláša. Je z umelej hmoty, na baterky, má guľaté brucho, červený kabát a dlhú bradu. Keď mu niekto stlačí veľký červený nos, roztancuje sa.

„A ty si kto?“ oboril sa naňho hneď Rexo. Nováčikov si vždy preklepne. Vlčiaky sa zvyčajne chovajú ako strážne psy. Ani Rexo, hoci je len plyšový, sa nezaprie. Dáva na nás pozor.

„Hou-hou-hou!“ zasmial sa tučko v červenom. „Volajte ma Mikuláš, Santa, Dedo Mráz... môžete si vybrať.“

„Máš až tri mená?“ vybrechol Rexo nedôverčivo.

„Nuž, všade ma volajú inak.“

„A čo robíš?“

„Ja osobne tancujem na Rolničky!“ slávnostne si palcom ťobol do nosa a predviedol pár krokov. „Ale,“ pokračoval potom zadychčane, „vyrobili ma podľa milého deduška, ktorý nosí deťom darčeky na Vianoce.“

„BJA-NO-CE,“ pokúsila som sa vyslabikovať neznáme slovíčko, „to je čo?“

„Nie Bjanoce, ale Vianoce! V!“ opravil ma a hrdo sa vypol, že vie niečo viac, hoci je v hračkárstve nový. „To je taký sviatok,“ vysvetľoval. „Ľudia vtedy nechodia do roboty, do školy ani do obchodov, ale do kostola. Alebo zostanú doma a postavia si v obývačke stromček.“

„Stavajú?“ skočila mu do reči škatuľa plná stavebnice, lebo začula známe slovo. „To ako z lega?“

„Nie, nie, nie,“ krútil hlavou Mikuláš. „Prinesú si ho z lesa. A niekedy ho kúpia v obchode, kam ho z lesa priviezli. A zavesia naň ozdoby a sviečky a sladkosti.“

„Fííííha!“ stavebníci od prekvapenia ostal odklopený vrchnák.

Mňa však na Mikulášovom vysvetlení zaujalo čosi iné.

„Nechodia do obchodu?“ opýtala som sa. „To tu akože budeme po celý čas sami?“ Nemala som rada, keď bol obchod zavretý, najmä v noci. Vtedy zvyčajne zhasli svetlá a v tme sa z uličiek medzi regálmi ozývali strašidelné zvuky.

„Cez Vianoce tu už nebudeme,“ oznámil Mikuláš. „Dovtedy nás všetkých istotne popredajú, zabalí do balíčkov a pod ozdobeným stromčekom si počkáme na detičky.“

Popredajú nás! No to sú mi veci!

V hračkárstve takmer každý deň niekoho predali. Rozlúčky bývali ťažké, najmä ak odchádzal mimoriadne dobrý kamoš, no zároveň sme sa tešili spolu s ním, lebo išiel k deťom. Každému sme na rozlúčku vždy zapriali, aby sa dostal k dobrému chlapčekovi alebo dievčatku. Medzi hračkami totiž kolovali všakovaké príbehy o malých lotroch, čo vypichujú bábikám oči, trhajú nohy plyšovým medvedom a kazia autíčka.

„Funguje to takto,“ pokračoval medzitým Mikuláš, „deti napíšu list mne. Teda, nie mne, ozajstnému čarovnému dedovi, veď viete. No a v tom liste povedia, čo si želajú. Novú bábiku, loptu, korčule, čokoľvek. A potom, ak sa celý rok správali slušne, nájdu si vytúženú hračku v balíčku...“

„Počkaj, počkaj!“ zastavil ho Mudroš, plyšový zajac. Keďže nosil akože okuliare z drôtu, všetci ho pokladali za najmúdrejšieho plyšáka v celom obchode. „Chceš povedať, že nás všetkých kúpi dedo v červenom?“

„No, táto časť ani mne nie je celkom jasná,“ pripustil Mikuláš, „niekde sa zase hovorí, že darčeky nosí malý Ježiško. To je také zázračné bábo.“

„A odkiaľ by na nás bábo vzalo peniaze?“ zamyslel sa zajac. „Dedovia v červenom aspoň dostávajú dôchodok, ale bábätká...“

Mikuláš nemal po ruke odpoveď, iba pokrčil plecami a rozhovor sa skončil.

Odvtedy prešiel týždeň. Dedo v červenom ani zázračné dieťaťko sa neobjavili, ale je pravda, že hračiek sa predáva čoraz viac. Odnášajú si ich rodičia, babičky, strýčkovia a tety. Mudroš dokonca tvrdí, že bradatý dedo ani Ježiško nejstujú.

Ja mu nijakovsky neverím. Už celé týždne pozorujem z police tých zachmúrených dospelákov, ako sa stále niekam ponáhľajú. Podľa mňa by im samým nenapadlo, aby len tak urobili niekomu radosť. Musí im to poradiť niekto iný, nejaká čarovná bytosť.

A vlastne preto sa na Teba obraciam. Vybrala som si Ťa, lebo ma zrejme skôr vypočuješ. Dedo v červenom by ma mohol vysmiať svojím hou-hou-hou, ale zázračné bábo sa mi smiať určite nebude, ani keby sa moje bláznivé želanie nedalo splniť.

Pod stromček by som si priala srdiečko. Keď ma vyrobili, celú ma vypchali mäkkou vatovitou hmotou, ale na srdce zabudli. A podľa múdreho zajaca môžeš niekoho skutočne ľubiť jedine so srdiečkom.

Zajtra ma kúpia. Viem to, pretože jedna pani sa na mňa dnes pýtala a predavačka jej povedala, že som už objednaná pre nejaké dievča. Bojím sa aj teším zároveň. Túžim mať svoju novú kamarátku naozaj, naozaj rada, najradšej na svete, ale pochybujem, či to bez srdiečka dokážem.

Či sa mi už rozhodneš pranie splniť, alebo nie, veľmi pekne Ti ďakujem.

Tvoja Paulínka

II.

Milý Ježiško,

najprv by som sa Ti chcela poďakovať, že si mi vtedy, pred mnohými rokmi, splnil želanie a daroval si mi srdce z porcelánu.

Na druhý deň po tom, ako som Ti napísala, si ma z obchodu odniesla milá pani. Doma ma potajme zabalila do modrého papiera so snehuliakmi, položila pod ozdobenú jedličku a tam si ma rozbalila Klára. Keď sa roztrhol papier, prvé som videla jej rozžiarené modré očká. V tej chvíli sa mi v hrudi rozbúchalo nové porcelánové srdce. Najkrajší pocit, aký som dosiaľ zažila.

S Klárou sme sa zmenili na nerozlučnú dvojicu. Varili sme spolu v plastových hrnčekoch, prala mi šaty, česala ma. Sprevádzała som ju do škôlky a každé leto ma so sebou brávala aj k babke na dedinu. Neskôr začala chodiť do školy a ja som trepezlivo čakala, kým sa hrbila nad úlohami. Cez deň na mňa nemala čas, ale každý večer som sa k nej mohla šuchnúť pod perinu. Pred spaním mi rozprávala, čo sa v škole stalo, ktorá spolužiačka jej ukrivdila, ktorý chlapec sa jej páči, až nakoniec...

Jedného dňa si Klára pobalila veci do veľkého kufra. Dob-

re som vedela, čo sa chystá, v dome sa pár dní o ničom inom nehovorilo. Klára odchádzala do ďalekého mesta, študovať do školy pre veľké dievčatá. A hoci som do poslednej chvíle dúfala, že ma vezme so sebou, nakoniec sa mi miesto v kufri neušlo. Kláru som vídala len cez víkendy a prázdniny. Skrátka, všetko sa zmenilo.

Namiesto hrania som väčšinu času presedela na polici nad posteľou, hneď vedľa medveďa Maca.

„Nesmúť, Paula,“ utešoval ma, „tak to už vo svete chodí. Život starých priateľov často rozdelí, ale to neznamená, že sa už nemajú radi.“

Maco je najmúdrejšia hračka, akú som kedy stretla. Možno má v hlave menej vedomostí než okuliarnatý zajac z hračkárstva, ale zdravého rozumu má aj za desať takých zajacov. Veľa toho už zažil, patril totiž ešte Klárinej mamke. Za dlhé roky sa trošku zodral, no aj tak mu patrí čestné miesto v detskej izbe. Vedela som, že mi dobre radí. Napriek tomu som si nedala povedať. Niekedy, keď je človek smutný, nepomôžu mu žiadne slová, nech sú akokoľvek rozumné. Musí ho to prejsť samého, a to vraj chce čas.

Včera prišli na návštevu Kláriní trojroční bratanci, dvojčatá. Pre hračky to znamenalo pohotovosť. Chlapcov sme už poznali. Nezaobchádzajú s nami práve šetrne, ale Klárina mama im dovoľí hrať sa s čímkoľvek, lebo sú na návšteve.

Tentoraz si vybrali mňa, a tak som sa ocitla na zemi uprostred zbúraného hradu z kociek, zatiaľ čo dvojčatá skúmali obsah škatule s autíčkami po Klárinom staršom bratovi.

„Pozli!“ zvolal zrazu možno Peťo, možno Kamil, podobajú sa ako vajce vajcu a ešte ich aj rovnako obliekajú. Vytiahol zo škatule malé zelené autíčko, zacúval s ním po koberci a pustil. Bolo naťahovacie a na veľkú radosť dvojičiek sa teda rozbehlo vpred. Chvíľku sa bavili tým, že si ho posielali z jednej strany izby na druhú. Keď ich to omrzelo, začali vymýšľať rôzne pokusy. Najprv auto natiahli a otočili hore kolesami, aby mohli

pozorovať, ako sa malý strojček točí. Vtedy jeden z nich dostal veľmi zlý nápad. Opäť autíčko natiahol a podržal mi ho nad hlavou. Vlnené vlasy sa mi, samozrejme, zamotali do koliesok a začali sa párať.

„Čo sa to tu robí!?“ nabešla do izby mamka chlapcov. Až do obývačky počula, ako sa smejú, a zo skúsenosti vedela, že to nevestí nič dobré. „Lotri!“ hrešila synov, keď ma zbadala. „Čo som vám povedala? Ak budete kaziť hračky, okamžite ideme domov.“ Peťo a Kamil na ňu vyvalili veľké smutné psie oči.

„Ale Alenka,“ ozvala sa Klárina mama od dverí, „veď ich už toľko nehreš. Je to iba taká stará bábika.“ S tými slovami ma zdvihla zo zeme a položila naspäť k Macovi. Len tak, napoly plešatú, ani zamotané auto mi z vlasov nevybrala, lebo mala naponáhlo odprevádzať návštevu. Klára nebola doma, nemal sa ma kto zastať. Stala sa zo mňa iba taká stará bábika.

V izbe sa ozvalo hlasné puk. Klárina mamka zastala na prahu a poobzerala sa navôkol, no márne. Nemohla nič vidieť. To, čo puklo, sa totiž skrývalo pod niekoľkými vrstvami látky, zahrabané hlboko do mäkkej hmoty, ktorou som vypchatá. Moje srdiečko z porcelánu.

Preto sa znovu obraciam na Teba, milý Ježiško. Potrebovala by som nové srdce namiesto puknutého. Najlepšie z nejakého pevnejšieho materiálu, aby sa tak ľahko nezlomilo.

Ďakujem a ostávam s pozdravom,

Tvoja Paula

III.

Milý Ježiško,

som ti veľmi vďačná, že si mi aj po druhý raz tak dobre splnil želanie. Moje nové srdce zo železa tak skoro nič nezlomí. No práve preto Ti opäť píšem. Ach, zrejme si pomyslíš, že som úplne nemožná, a nebudeš ďaleko od pravdy. Keď som si od Teba

pred Vianocami pýtala nové srdce, nemala som ani potuchy, čo žiadam.

Odkedy mám nové srdiečko, už nie som nešťastná. Už neplačem. Keď ma niekto nazve starou bábikou, vôbec sa ma to nedotkne. Dokonca som si aj celkom zvykla, že tu Klára nie je. Pri pohľade do minulosti necítim bolesť. Ale ani ma nič neteší. Všetky moje pestrofarebné spomienky zrazu zosiveli. Jas v očiach malej Klárky pod vianočným stromčekom takmer vybledol, slnko letných prázdninových dní strávených na dedine mi už v pamäti nežiari, iba poblikáva ako napoly vyhorená žiarovka. Novým srdcom som sa chcela obrniť proti zlým časom, no nechtiac som sa obrnila aj proti tým dobrým. Znepokojuje ma to.

A je tu ešte jedna vec. Nedávno sa do paneláku prisťahovala nová rodina. Mama, otec a osemročná dcéra Eva. Klárina mama hneď zistila, že poznajú niekoho z jej starých priateľov. Rýchlo s nimi teda nadviazala priateľstvo.

Evkinu pozornosť som upútala už pri prvej návšteve.

„Teta, a tá je čia?“ opýtala sa a ukázala na mňa prstom.

„Bábika? Patrí mojej dcére Kláre. Volá sa Paulínka. Chceš sa s ňou pohrať? Na, požičiam ti ju. Je síce oskalpovaná, viete môj brat sa nedávno znovu oženil a majú chlapcov, dvojčičky, takých malých lotrov, všade po sebe zanechávajú spúšť...“

Kým zasvecovala hostí do komplikovaných rodinných vzťahov, Evka sa na mňa pozorne zahľadela veľkými hnedými očami.

„To by sa dalo opraviť, však mami?“ ozvala sa po chvíli.

„Áno, miláčik. Spravím to aj hneď, ak máte kúsok žltej vlny a háčik na háčkovanie?“ obrátila sa k domácej pani.

Tá hneď priniesla zaprášený košík s potrebami na šitie. Netrvalo dlho a vyzerala som skoro ako predtým.

„No teda!“ potešila sa Klárina mama. „Aké máš šikovné prsty! Klára bude taká rada, keď ju uvidí! Keď bola malá, nepohla sa bez nej ani na krok.“

Odvtedy sa so mnou Evka hráva vždy, keď prídu na návštevu, čo je pomerne často. Je iná ako Klára. Všetkých kamarátov nechala v meste, kde bývali predtým. Nové priateľstvá sa jej nadväzujú ťažko. Má ale ohromnú predstavivosť. Čudovali by ste sa, aké hry pre nás vymýšľa. S Klárou sme väčšinou varili a zariaďovali domčeky. Evka ma berie na výlety, na hotové dobrodružné cesty. Plávim sa s ňou do Afriky na lodi z modrých papúč pre hostí, letím na Mesiac v rakete z fľaše od koly alebo sa vyberieme vláčikom do Paríža či do iného exotického mesta z atlasu. Včera sme navštívili severný pól a sánkovali sa na obrovskej bielej paplónovej hore. Aj Klára bola doma, videla, ako s Evkou vyvádza. Keď neskôr pomáhala mame v kuchyni s riadmi, pomedzi štrnganie tanierov som cez otvorené dvere začula, ako hovorí: „Eva tu asi nemá veľa kamarátov, že?“

„Nie, ale to je normálne, prišli len pred pár týždňami.“

„Čo keby som jej dala Paulínku, aby nebola smutná? Neustále sa s ňou hrá. A čoskoro bude mať narodeniny.“

„Starú bábiku na narodeniny? Ja neviem, ako myslíš. Je ale pravda, že sa jej od začiatku páčila.“

A bolo rozhodnuté.

Večer ma Klára po dlhom čase zase raz zobrala k sebe pod paplón.

„Stále budeš moja obľúbená hračka,“ šepala mi, „ale ak si ťa niekto zaslúži, je to Evka. A budeš bývať len o poschodie nižšie.“

Páči sa mi, že chce osamelému dievčatku pomôcť. Ešte vždy je to moja milá Klára. Železné srdce mi však nedovolí cítiť smútok z rozlúčky ani sa tešiť, že zažijem niečo nové. Evku nemám zďaleka tak rada ako kedysi Kláru, neľúbim ju tak, ako by som mohla svojím starým puknutým srdcom z porcelánu.

Preto Ti zase píšem, milý Ježiško, hoci je júl a Vianoce v ne-dohľadne. Chcela by som Ťa poprosiť, aby si si vzal naspäť nezničiteľné srdce zo železa a vrátil mi to staré. Teraz už viem, že život nie je vždy ľahký, že určite nebudem vždy len veselá

a srdiečko mi môže znovu puknúť. Radšej by som však mala krehké srdiečko z porcelánu a niekedy aj smútila. To železné ma síce chráni pred bolesťou, ale je také pevné, že doň nikto nedokáže preniknúť.

Tvoja Paulínka.

MALÁ PRIANOČNÁ HUDBA

Otočný valec pohyblivých dverí nákupného centra mal dva priestrané oddiely a žiaden koniec. Spájal rozdielne svety. Ulicu vonku, ktorú vyľudnila metelica a príjemné vnútro veľikánskej budovy, kde sa blýskali svetlá a mihali tieň mnohých návštevníkov. Ladovú púšť a oázu hojnosti a útulnosti.

V medziszvete za pomaly sa šinúcim plexisklom mladá žena chytila za ruku svojho asi päťročného synčeka. Veľavýznamne pokynula jeho rozžiareným očkám a pousmiala sa, keď rozrušený takmer ani nedýchal. Do budovy vstúpili spoločne, striasli zo seba snehové vločky a rozšli sa.

Ladný oblúk hlavnej uličky na každom centimetri zdobilo niečo vianočné. Zo stropu nad ňou viseli nadrozmerne strapce červených gúľ, na ohromnom strome uprostred neďalekého námestia si lebedili gigantické drevené medovníky a pod jeho vetvami na dlážke sa kopili omašličkované balíčky. Vo výkladoch naľavo i napravo blikali pestré svetielka. Bola to honosná a extravagantná úroda dojímavých zbytočností, umne naaranžovaných do sviatočnej nálady a veľmi náročných na letné uskladnenie.

Mamička si všadeprítomnú nádheru obzrela len zbežne. Celú svoju pozornosť venovala synčekovi.

„Rozopni si bundu a daj mi rukavičky, Janko! Odložime ich do kabely, aby sme ich nestratili.“

„Dobre, mami,“ malý ochotne prikývol. Poslušne odovzdal

rukavičky a hodnú chvíľu sa bezúspešne mordoval so zipsom na svojej belasej bundičke. Keď sa obe polovice predného dielu konečne od seba oddelili, veselo zahlásil: „Aj Pingo si s nami všetko poprezerá.“ Pästičkou pohladil snehuliaka, ktorého mu šikovná mama vyšila na obyčajný pletený sveter pestrými bavlnkami. „Aha, medved!“ vyhrkol vzápätí. „A tamto je ešte jeden!“ V záhradke z drevených latiek rovno uprostred uličky sídlila medvedia rodinka, vytvorená z legových kociek. „Môžem si ich ísť pozrieť zblízka?“ Boli väčší ako on.

Mamka s úsmevom prikývla: „Samozrejme, mojko. Pozrieme si všetko, čo cestou stretne, presne ako som ti sľúbila. Ale kúpime si iba to, čo naozaj potrebujeme.“ Pustila synkovu ruku a povzbudivo sa usmiala: „Tak už bež, ale nechod' veľmi ďaleko!“

„Dobre, mami,“ chlapec sa otočil a odbehol smerom k macíkom, ale v polovici cesty sa zrazu zarazil a ešte raz sa vrátil. Líčka mu horeli. Zimou vyštípaná tvárička sa ešte nestihla zotaviť z chladu a bezpečne schovala, že sa červená tak trochu i z nadšenia. „Ale ak náhodou nájdeme niečo, čo bude mať na cenovke iba jednu jednotku, tak si to budeme môcť kúpiť, však? Aj keď to bude iba niečo na hranie.“

Drobčekovi s očami ako zatúlané mača by len ťažko niekto odporoval, zvlášť nie ten, kto ho ľúbil úplne najviac. Mama pevnejšie zovrela pod pazuchou nákupnú tašku a v nej peňaženku s poslednou bankovkou a potvrdila: „Áno, Janko. To si budeme môcť kúpiť.“ Jej sľub bol pokojný, ale tichý. Prehlušili ju dotieravé tóny všadeprítomnej vianočnej odrhovačky: *We wish you a Merry Christmas, we wish you a Merry Christmas*. Šírili zdanie pohody a pokoja, proti ktorému bola dokonale chránená. Núdzou. Ako by mohol nejaký vinš také niečo vyriešiť?!

Jankovi postačil aj celkom nenápadný prísľub. Veselo poskakoval, všetko okukoval, všade sa nanosil. Medzi regálmi s tovarom na rozdiel od iných detí nevyberal, čo by sa mu páčilo, ale overoval cenovky.

„Už poznám všetky číslice,“ pýšil sa. „Vypátram pre nás pekné vianočné prekvapenie.“

V hračkárstve šťastie nemal. Na plyšovom macovi a legovej skladačke bolo na cedulkách veľa rôznych čísel a žiadna jednotka. Medzi sladkosťami objavoval kadejaké guľaté šestky a deviatky. Až keď v potravinách nakúpili do jednej tašky vajíčka, chlebík a zemiaky a chystali sa ísť domov, pri vchode do kníhkupectva čosi zazrel. Celý vytešený zamával a zakričal: „Mamka! Poď sem! Jednotka!“

Prstom ukazoval na ošumelú škatuľku vo výpredajovom koši. Bola na nej cenovka s jednotkou za čiariočkou medzi dvomi nulami.

Mama venovala jeho nálezu povinný pohľad. Ale, napodiv, balíček zaujal aj ju. Vzala hudobné CD do rúk a začala si ho prezeráť.

„Aké čudné písmo,“ pozastavila sa. „Teraz sa už takéto cifrované litery nepoužívajú.“ Obracala plastový obal v rukách a hľadala autora a zoznam piesní. Nenašla nič. Okrem obrázku imela so zaveseným zvončekom ako z doby bronzovej a názvu, žiadne ďalšie informácie na prebale uvedené neboli. „To je čudné,“ zašomrala. „Písmená sú prezdobené, nezrozumiteľné. Ten, kto napísal na cenovku *Malá prianočná hudba* isto názov zle rozlúštil. Malo by sa to asi volať Malá vianočná hudba, alebo sviatočná...“ šepkala si viac pre seba ako pre Janka. „Ktovie, aká je na ňom muzika.“

„Nooo, veru!“

„Ak kúpime aj dve tužkové baterky do prehrávača, budeme môcť pri štedrej večeri počúvať hudbu,“ usmiala sa a položila ruku synkovi na plece: „Výborne, Janko, našiel si presne to, čo potrebujeme!“

Pochvala namaľovala päťročnému hrdinovi na tvár úsmev od ucha k uchu, celý hrdý povyrástol.

„Splnil som úlohu na jednotku. Som jednotka. Jednotka je najdôležitejšie číslo!“ Dnes mal svoj šťastný deň.

Cestou domov spolu šantili s metelicou. Jankovi sa ale zo všetkého najviac páčilo, že boli celí veselí. Aj mamine oči sa smiali.

Teta suseda ich privítala s úsmevom, bola rada, že sa dlhšie nezdržali. Občas im sestričku mohla postrážiť, lebo oni nemali babičku ani dedka. Ale na sviatky chcela byť doma. Vyprevadili ju a vybozkávali, zapriali jej *Šťastné a Veselé* a ona mame strčila do rúk dve dlhé biele sviečky. Jednu si zažali, hneď ako sa zotmel.

Svieca na stole šírila v kuchyni nevelkého domčeka iba málo svetla. V kúte sa z postielky ozývalo cinkanie detskej hrkálky a džavotanie. V kachľovej peci praskali plamene a vo vzduchu plávala kapustnica bez klobásky a hríbov. Obrazovka televízora bola prekrytá vianočným obrusom ozdobeným krížikovou výšivkou. Podobný, iba o dosť väčší, sa rozťahoval na stole a tretí, maličký, schovával prenosný prehrávač.

Janko sa hral so sanitkou na koberčeku kúsok od kachliaka. Do hry zapojil aj mamu, hoci ona krájala zemiaky. Obkrúžil jej nohu sanitkou, zahúkal, ako keď doktori frčia niekoho zachrániť a spustia maják. Raz sa usmial on na ňu, raz ona na neho. Medzi všetkým tým sanitkovaním kedy-tedy pobehol a nazrel do postielky, odkiaľ sa ozvalo zachichotanie. Mal svoju sestričku rád aj ona sa predsa chcela zahrať.

Keď zazvonil telefón, pohoda sa zachvela.

Mama si otrela ruky do zástery a prijala hovor: „Áno?“

„To som ja, Láska. Nehnevaj sa, tie ryby nestihnem doniešť pred večerou. Kúpil som ich cez obed, naozaj ich v tom obchode mali o euro lacnejšie ako v supermarkete. Ale zdržím sa dlhšie, ako som si myslel,“ unavený mužský hlas stratil silu, akoby nechcel, aby ho bolo počuť inde ako v manželkinom uchu. „Nechcem o túto prácu prísť.“

Na tvári mladej ženy sa rozprestrela pochopenie: „To nič, nerob si starosti.“ Zhrnula si prstom za ucho uvoľnenú lokňu a pokračovala: „Budú na zajtra. Dnes pre nás nachystám ryby

z chleba vo vajci.“

„Ja... neviem, čo by som bez teba robil,“ vzdialenosť nedokázala otupiť nehu, ktorá sa niesla telefónnym spojením.

A rovnako láskavá odpoveď sa vracala naspäť, ako ozvena: „Neviem, čo by som si počala bez teba. Počkám ťa.“

Mamka ukončila telefonát a vrátila sa k príprave jedla.

O šiestej večer bolo v dome všetko hotové. Dokonca aj jablkový závin sa vydaril, hoci bol pečený v trúbe kachľovej pece, nie v elektrickom sporáku. Sviatočná nálada robila, čo mohla. Zvrátila sa po izbe vo svojich lakových topánkach, blikotala vo svetle sviečky, ale márne sa snažila prevziať moc. Lebo ťažko zvoncu zvoníť, keď mu chýba srdce.

Janko sa zapozeral na dvere. Zošpúlil pery, vzdychol si. Potom, mudrlantsky, ako veľký prorok, zvrátil obočie a prehlásil: „Ocko zasa príde, až keď budem spať.“

Mama ho objala iba jednou rukou, lebo v druhej držala svoje dievčatko: „Nebud' smutný. Zajtra je voľný deň, zajtra sa spolu zahráte. Pod', navečeriame sa, dobre? A popritom si vypočujeme pesničky, ktoré si pre nás našiel.“

Malý šikovník bol v tej chvíli okamžite celý žeravý pomáhať: „Mamka, ja ich zapnem, áno? Môžem?“

So správnou podporou mohol zvládnuť hocičo, ale baterky boli zatavené v tuhom plaste. Tie budú zrejme nad jeho sily. Želala si, aby sa Jankovi podarilo vybrať ich, správne ich otočiť a zastrčiť a aby sa tá hudba rozozvučala. Ale to by sa musel stať zázrak. I tak ho povzbudila: „Tak to skús.“

„Dokážem to sám, uvidíš. Už som veľký.“

Mal iba päť ročkov a malé rúčky. Mama uložila sestričku do detskej sedačky pri stole a ponáhlala sa mu na pomoc, ale prehrávač medzitým začal hrať.

Podivná hudbu nepripomínala nič, čo doposiaľ počuli. Znela veľmi starobylo, vyludzovaná zo strún nejakého neznámeho hudobného nástroja. Nekonečnú melódiu bez spevu jemne sprevádzala drumbl'a. Bolo to neobyčajné, napriek všetkému

však príjemné muzicírovanie.

Tí dvaja sa iba pozreli na seba, mykli plecami a nechali ju znieť.

Ale ani tanier kapustnice a ohromný tučný rybiak, vytvorený z krajca chleba v nadýchanej vajcovej perine nevrátili do malej detskej tváričky spokojný úsmev. Ani poznámka, že ockov tanier je na mieste a keď dorazí z práce, hneď si bude môcť prisadnúť.

Drobček mal oči ťažkosmutné, na jedlo sa díval bez apetítu.

„Ja by som sa tak rád o tohto môjho rybkového bundášika s ockom podelil,“ zavzdychal, „nemusím ho celého zjesť sám. Len keby už prišiel,“ zažlelal si napokon so slzami na krajíčku.

Na priedomí odrazu buchli topánky. Najprv vstúpila trocha zimnej fujavice a za ňou mladý muž v zelenej bunde s igelitkou v ruke.

„Ocko!!!“

Bolo to nečakané. Janko mal hneď celkom iný dôvod na slzy, celý šťastný sa chcel príchodziemmu rozbehnúť v ústrety, ale mama ho zarazila: „Nevstávaj od stola Janko, od štedrovečerného sa to nemá!“

Otec sa na jej upomienku nespoľahol. Poponáhľal sa s objatím, hoci bol celý studený. Nedovolil synovi vstať, miesto toho si ho poriadne silno pritúlil.

„Nejako som v tej metelici stratil pojem o čase, veď som iba pred chvíľkou vyšiel z vrátnice a už som doma? Musel som sa cestou zamyslieť.“ Topánky odložil za dvere a bundu zavesil na vešiak. V teplých papučiach sa prišuchtal k stolu a sadol si na svoje miesto. Pomädlil si ruky sotva zahriate teplou vodou, ktorou sa poumýval. Kapustnice si nabral plný tanier a s chuťou sa do nej pustil.

Malý trpezlivo počkal, kým ocko doje kapustové slížiky. Prštekmi rozdelil svoju rybaciu porciu a podal mu chlebovovýbív chvost.

„Pre teba.“

V takej dôležitej chvíli nebol čas na žiadne pousmianie. Otec prijal podávané jedlo vážne a s náležitou dôležitosťou: „Ďakujem.“ S chuťou sa zahryzol a medzi sústami sa opýtal: „Čo je to za hudbu?“

„Priniesli sme ju zo supermarketu. Mama povedala, že nás stála iba desať centov a dve baterky, oci.“

„Janko ju objavil,“ upresnila mama. „Tak som kúpila batérie do toho starého prehrávača. Je trochu čudná, ale príjemná. Nieкто na ňu napísal, že je to Malá prianočná hudba.“

„Prianočná? Také slovo neexistuje,“ načiahol sa otec znovu do taniera s ďalšími nachystanými falošnými rybičkami, jednu si vzal, roztrhol ju vo dvoje a polovicu podal Jankovi: „Páči sa.“

Aj Janko náležite dôležite poďakoval: „Ďakujem pekne!“

Keď bolo po večeri, nanominoval sa malý tatovi do náručia. Počúval jeho rozprávanie o tom, ako na námestí pijú ľudia punč a že ohňostroj bude až na Silvestra. Tušil, čo je ohňostroj, nejaký stroj plný ohňa, ako keď mama prikladá do pece. Asi veľký. Nevedel, čo je punč. Opýta sa na to zajtra. Spokojný a veselý rýchlo zaspal.

Divná hudba naplnila noc čarom, ale nálada už nebola taká uvoľnená. Deti majú dar otupiť všetky ostré hrany. Keď sa vytratili, starostiam narástli pazúry. Muž sa usadil na pohovku a trochu sa prepadol do seba.

Manželka si k nemu prisadla. Nevyrušovala ho otázkami. Iba sa ním nechala objať, po celom dni plnom vianočných priprav i jej dobre padol kúsok odpočinku v jeho blízkosti.

„Niečo sa zasa pokazí,“ začal on, sám.

„Čože?“

„Celý deň mám taký pocit, že niečo visí vo vzduchu. Všetci mi prajú všetko dobré, pekné sviatky, a ja to ani nepočujem. Ako by nejaké želanie mohlo zmeniť môj život? Ťažko tomu veriť.“ Pritiahol si ženu bližšie, lícom sa otreľ o jej vlasy. Boli jemné a voňali. „Chýbala si mi.“ Objal ju v páse, cítil, ako sa v jeho rukách zachvela. Vedel, že sa k nemu otočí a ponúkne mu pery,

ten rituál už mali natrénovaný. Ale najprv sa jej ospravedlnil: „Vianoce bez elektriny, to si budeme dlho pamätať. Mrzí ma to, naozaj. Dlh som predsa vyplatil. Z elektrární mali prísť obnoviť pripojenie ešte pred sviatkami,“ povzdychol si. „Budem sa sťažovať!“

„A načo by to bolo dobré? Sviečky k týmto sviatkom prisťanú a teplo máme z kachliaka. Hlavne, že si už doma. Priveľa pracuješ.“

Ich bozk bol dlhý, skrýval v sebe dôveru a vášeň. A ochotu dať tomu druhému všetko na svete.

Netrpezlivý zostal on, nechýbalo im všetko na svete, ale chýbalo im dosť. Zľahka ju odtlačil a snažil sa vymaniť zo vzájomného objatia a postaviť sa.

„Ale nezarobím dosť. Niečo sa už musí zmeniť.“

Netušil, kto sa koho drží, ale že držia spolu, bolo jasné, lebo sa postavili naraz obaja. Tak si svoju najdrahšiu opäť pritiahol, schoval jej tvár na svojej hrudi a rozhovoril sa: „Želám si, aby mi hneď teraz zavolali, že ma berú do roboty nastalo a že mi dajú aj prémie, nielen minimálnu mzdu. Želám si, aby pred domom zastala dodávka a z nej ti vyložili tú práčku, ktorú tak veľmi potrebuješ. A prajem si, aby sa zažalo svetlo a my sme ho museli vypnúť, aby sa deti nepobudili. Prajem si pre nás lepší život, rozumieš?“

Hudba stíchla, ale rozžiaril sa luster. Vrčanie zastavujúceho auta pred domom na chvíľu vyrušilo večerný pokoj a ozvalo sa zaklopanie na dvere. A zazvonil telefón.

Popri preberaní práčky a vybavovaní potešujúceho oznamu od samotného vedúceho si nikto nevšimol, že hudobné CD s čudným názvom Malá prianočná hudba, ktoré až doteraz nedotknuté ležalo na okennom parapete, sa pomaličky rozpadá na fragmenty. Vytratilo sa s ľahučkým zazvonením, najskôr do krajiny, v ktorej sa zrejme žiadne Vianoce nepočítajú, ak sa počas nich nesplní aspoň jedno úprimné a štedré vianočné želanie.

POĽOVAČKA NA SANTU

Kdesi na konci sveta, v severskej dedine Svätý Haring zasypanej snehom, práve končilo radostné obdobie Vianoc. Čo znamená, že decká mali prázdniny, a teda more voľného času, enormne vysokú hladinu cukru v krvi a boli nabudené ako neutróny v jadrovom reaktore.

Mnohé riešili, prečo nedostali pod stromček všetky somariny, aké len dokázali vymyslieť a napísať v liste Santovi. Rodičia reklamácie, ako inak, zvalili na adresáta, a boli radi, že sa môžu v teple domova vyvaliť na gauč a čumieť do telky. Veď deti sa na chvíľu dokážu zabaviť aj samé, nie? Jasné, že hej...

„Ja som ho videl!“ vykrikol tukom obalený chlapec menom Rolf s plnými ústami, pretože práve tlačil štvrtý alebo piaty chlebík s údeným lososom. Človek pri jeho apatite rýchlo strácal prehľad, len sa potom čudoval, kam sa všetko jedlo podelo. „Obišiel dedinu z východnej strany a stratil sa v lese. Mal óóóbrovské spotené soby a hulákal po nich samé nadávky.“

„Santa? Nadávky? Prečo by to robil? Nevidel si náhodou opitého Jensa, ako sa tacká z krčmy?“ pochyboval Hans, neoficiálny vodca bandy Zajačia labka, ako si títo chalani hovorili. Bolo ich päť: Hans, Rolf, malý Christian a dvojičky Jakko a Pakko. A Jens bol miestna ožranská legenda. Z krčmy sa tackal neustále, zázrak, že sa mu ešte nepodarilo v nejakom záveji pri ceste zamrznúť. Možno s tým mal niečo dočinenia fakt, že vzhľadom na množstvo vypitej vodky mu niekedy v žilách kolovala skôr nemrznúca zmes, ako krv.

„Čo si, tie soby boli ozajstné, mali cez dva metre, prisámvač-

ku!“ rozohňoval sa malý tučko, zatiaľ čo ostatní po sebe vrhali pobavené pohľady.

„Rolf, nezjedol si zasa štyri krabičky rumových praliniiek?“ navrhol možné rozuzlenie Jakko. Sami si z Rolfa jemne uťahovali, avšak banda Zajačej labky zmlátila ako žito každého, kto sa Rolfovi chcel posmievať a nadávať mu do tučkov.

„Nie,“ ohradil sa Rolf urazene a dodal: „Okrem toho, v snehu ešte stále vidno stopy po Santových saniach. Odvtedy nesnežilo. Môžete si to overiť.“

Jakko a Pakko sa prestali rehoť ako kone a dychtivo sa pozreli na Hansa.

Hans prikývol a vstal.

„Pozrieme sa na to. Tak o hodinu pred kostolom! Vychystajte sa na poľovačku.“

Na jedinej ulici, ktorú dedinské domy tvorili, bolo pusto. Zopár pouličných lúčok osvetľovalo vychodené cestičky v snehu a tri najdôležitejšie dedinské ustanovizne: krčmu, poštový úrad a kostol. V tomto poradí. Pošta bola cez sviatky zatvorená, krčma, naopak, vysvietená a v okne nevelkého kostolíka sa mihotali drobné plamienky sviec. Domy boli roztrúsené ďalej od seba, v podstate išlo skôr o voľné zoskupenie usadlostí než o dedinu.

„Tadiaľ!“ ukázal Rolf a pobrali sa na východný koniec. Prišli až za posledný dom, v ktorom bývala vdova Knutssenová, a ešte ďalej. Päť bateriek a tri čelovky prehľadávali sneh pod nohami. Všetci boli riadne oblečení a za pásmi mali pozastrkované gumipušky. Hans mal krížom cez chrbát prevesenú guľovnicu, ktorú šlohol tatkov. Neustále mu vrážala do stehien a tatko ho asi prizabije, ale za tie obdivné pohľady kamošov to veru stálo.

„Tu!“ skríkol Christian a ukazoval rukami v palčiakoch na zem. Banda Zajačej labky sa zhrčila pri ňom. A naozaj. V namrznutom snehu sa zreteľne črtali stopy po drevených saniach a sobie kročaje. Obrovské sobie kročaje, takmer kruhové a väčšie ako tortový podnos. Sane nepatrili nikomu z miestnych,

chalani bezpečne poznali všetky stopy pneumatík i saní v dedine, a soby tu už celé roky nikto nechoval.

V snehu popri stopách sa čosi černelo. Hans sa zohol a zodvihol to.

„Uhlie. Úplne normálne,“ skonštatoval a odhodil hrudu späť.

„Je tu toho viac, možno vypadli z nákladného priestoru,“ logicky uvažoval Christian.

Sane obišli okolo dediny a potom odbočili do tmavého lesa v mieste, kde nevedla žiadna cesta. Stromy tam z akéhosi dôvodu vytvorili široký koridor, takže aj veľké sane mohli prejsť.

Les okolo Svätého Haringa to bola nekonečná divočina, do ktorej dedinčania bez pádneho dôvodu neliezli. Občas tam zabľúdil nejaký turista, dobrodruh či fotograf, ktorý sa v Svätom Haringu zastavil doplniť si posledné zásoby pred expedíciou. A boli to jeho skutočne posledné zásoby, lebo ho viac nik nevidel ani v dedine, ani nikde inde.

Chlapci postávali na okraji lesa, baterkami sa snažili rozptýliť tmu. Nevideli tam ani tulení prd. Ale banda Zajačej labky bola nebojácna a spomedzi ostatných detských spolkov vynikala tým, že jej členovia držali vždy spolu. Keď bolo treba zatĺkať nejaký výčin, na žiadneho z nich neplatili úplatky ani vyhrážky či tresty. Iné decká sa dali zlomiť ľahko, Zajačia labka nikdy. U dospelých si tým vyslúžila istý druh rešpektu.

Teraz stáli zoči-voči nezmernej temnote, akú v ich zapadnutom kúte sveta les predstavoval. Christian sa obzrel cez plece k svetlám dediny, no rovnako ako ostatní ani slovom nedal najavo strach.

„Chcel som od Santu Minecraft, ale dostal som blbé Lego,“ zahundral Hans. „A čo vy?“

„My sme nedostali Playstation,“ pridali sa Jakko a Pakko nasrdene.

„Veľmi, veľmi smutné,“ súcitil s kamarátmi Hans a znelo to ako kondolencia pozostalým.

„Ponožky!“ vyprskol Rolf. „Štyri páry. Dostal som blbé ponožkýy!“ zavreštal do lesa.

„A ja som nedostal nič,“ pípól smutno Christian. „Všetci na mňa zabudli. Už zasa.“

Christian mal štyroch hlučných bratov a tri upištávané sestry. Odjakživa bol tichý, premýšľavý typ a bol taký nenápadný, že ho ignorovali ešte aj fotobunky.

„Otras. Santa, to si teda pohnojil,“ znechutene prehlásil Hans. „Zahajujem poľovačku na Santu! Zajačia labka, VPRED!“

Zajačia labka zborovo zahučala od nadšenia a vyrazila. Päť párov nôh v snehuliach s brmbolcami rezko vykročilo po stopách saní. Prvý ako snežný pluh razil cestu Rolf. Za ním išiel Hans, Jakko a Pakko a posledný Christian, ktorému miestami sneh siahal vyše pása, ale mal už dobre vyšliapaný chodníček, miestami dokonca tunelček.

Svetlá domov im po pár metroch zmizli z dohľadu. Les ich obostrel a uzavrel do svojho sveta. Obklopoval ich mráz, temnota a pocit hĺbočiny, podobný, ako keď plávate uprostred jazera a odrazu akýmsi zvláštnym zmyslom precítite ohromný vodný priestor pod sebou. Ako hlboko by ste mohli klesnúť a čo všetko tam žije? Skutočne hlboké a temné lesy pôsobia rovnako. Zablúdiť môžete hlbšie, ako si viete predstaviť, a skrývajú sa tam veci a bytosti spoza okraja myšlienok. Pretože každý výplod mysle je skutočný do tej miery, ako to ona sama dovoľí.

Začalo jemne snežiť.

Urobili si prestávku. Rolf nalial do vrchnáka z termosky pariáci sa čaj a každému rozdal po salónke. Vždy so sebou nosil nejaké jedlo a ak bolo treba, neváhal sa s kamarátmi podeliť. Z ruky do ruky si podávali jeho vrchnák od termosky a opatrne sřkali horúci nápoj. Počúvali tiché šušťanie vložiek. Tu a tam starý sneh skřzol z konára a spôsobil šramot, ktorý človek s bujnou fantáziou mohol pripísať kadečomu.

„Myslíte, že by to mohli byť vlkodlaky?“

„Nie, len vlky,“ povedal Hans pokojne. Vlky v lesoch oko-

lo dediny boli bežná realita, nič, z čoho by miestne decká mali bobky. Na okolí bol dostatok lovnej zveri, srny, jelene, pižmone, soby, takže vlky obvykle na ľudí neútočili. Losy boli nebezpečné len v období ruje, no stretnúť takého rosomáka, to si nepriali ani odvážni chlapci od Zajačej labky. Rosomákov však ubúdalo a dnes už bola vzácnosť na nejakého naraziť.

Dopili. Čaj ich síce príjemne prehrial zvnútra, no štiplavý mráz sa im pomaly vkrádal pod vlnené svetre a kožušínové čiapky.

„Poďme, kým nám stopa načisto nezapadne snehom!“ ukončil prestávku Hans, pretože sneženie zhustlo.

Zajačia labka pochodovala už vyše troch hodín a stopy po saniach sa jej hľadali čoraz ťažšie. Hodnú chvíľu chlapci nenašli na sobiu šlapaj, brázdou saní a ani uhlie, ktoré sa z nejakého dôvodu tu a tam popri ceste vyskytovalo.

Hans sa zastavil a s ním aj všetci ostatní.

„Ja neviem, chalani. Asi by sme sa mali vrátiť. Naši budú zúriť, zmeškal som večeru. Teda, okrem iného...“ Poopravil si na chrbte guľovnicu. Už mu nepripadala taká strašne super, bol to len ťažký nemotorný kus železa a najradšej by ho bol niekde šmaril do záveja.

„Ale čo Santa?“

„Sral ho pes! Nevieme naisto, či to bol Santa. A v tom snehu už žiadne stopy nenájdem.“

Jakko a Pakko si prestali civieť pod nohy a posvietili baterkou medzi smrek, ktoré mali kmene hrubé ako trup dospelého chlapa. Boli za nimi len ďalšie a ďalšie stromy a...

„Pozrite sa, tam!“

„Čo je to?“

„Vyzerá to ako... jaskyňa?“

„Šupa!“

„Aha, tu sú stopy po saniach. Odbočili a vedú priamo tam.“ Rozbehli sa.

„Je to tu akoby udupané. Chalani, myslím, že tam niekto je!“

Christian stíšil hlas do šepotu.

„Zhasnúť svetlá!“ sykol Hans.

Všetci povypínali svetlá a prikrčili sa za stromami. Keď si ich oči privykli na tmu, uvideli jemné mihotavé svetlo vyžarujúce z vchodu do jaskyne. Keby nevypli baterky, nemali by šancu si ho všimnúť.

Opatrne sa prikrádali k vchodu, gumipušky v rukách a oči na stopkách. Hans zložil z pliec guľovnicu, nabil a postupoval vpred. Mieril do zeme. Okrem vrzgania snehu pod ich nohami sa neozýval žiaden iný zvuk. Keď prišli bližšie, začuli cinkanie rolničiek, také tichučké, že sami nevedeli, či sa im to len nezdalo.

Rolfovi niečo začvachtalo pod nohami. Pozrel sa dole a zakňučal. Boli to mrznúce zvyšky vyvrhnutého jeleňa. Črevá, ratice a hlava s odpíleným parožíom. Sneh naokolo nasiakol červeňou.

Hans do vnútorností štuchol hlavňou guľovnice.

„Čerstvé,“ zašepkal.

Stopa v snehu viedla k saniam odparkovaným vedľa jaskyne, čiastočne ukrytým pod osekanými smrekovými vetvami. Boli to veľké staré sane z pevného dreva a namiesto druhého radu sedadiel mali rozmerný nákladný priestor.

„Zvláštne, ani stopa po uhlí...“ šepol Christian. „Čo ak sú to pašeráci?“ Celý ten koncept so Santom mu akosi nešiel do hlavy. Bol jediný, z koho si rodičia nerobili prdel, že darčeky nosí Santa, takže dobre vedel, kto sa naňho tento rok vykašľal.

„A čo by tu asi pašovali? K hraniciam je ďaleko a cez more sane nepreletia... alebo, alebo hej?“

Z jaskyne sa ozvalo zvieracie zaručanie.

„Lietajúce soby!“ zhíkli Jakko a Pakko.

Chvíľu ešte pozorovali vchod do jaskyne a keď sa nič nedialo, Hans prvý vykročil na prieskum.

Ústie bolo také široké, že by cezeň pokojne prešli aj Santove sane. Hneď za vchodom sa objavili pevné mreže veľké ako vráta do stodoly. Išiel spoza nich smrad dlho nečistenej stajne, du-

potanie a funenie zvierat. Hans sa odvážil zapnúť baterku. Vo výreze svetla sa mihali ozrutné parohy, hustá hnedá sršť a dlhé silné nohy.

„Ty koksó!“

Chalani otvárali ústa. Boli to tie najväčšie soby, aké kedy videli.

„To je ozajstný Megaloceros!“ žasol Christian.

„Mega- čo?“ nechápal Hans.

„Megaloceros je vyhynutý predchodca sobov z Ladovej doby. Podľa encyklopédie vyzeral presne takto.“ Christian sa priblížil k mrežiam a fascinovane si prezeral prehistorické tvory.

Jedno zo zvierat sa nečakane strhlo a z celej sily vrazilo parohmi do mreže a zaručalo. Chalani poplašene cúvli. Sob na nich zaškúľil, parohmi ešte párkrát drcol do mreže a začal hrabať kopytami.

„Poďme ďalej, je tu ďalšia chodba,“ povedal Hans.

Vydali sa užšou chodbou. Vpredu videli svetlo a nosy im len tak vykrúcalo od vône vareného mäsa. Po niekoľkých metroch chodba vyústila do väčšieho obývaného priestoru.

V kotlíku nad ohňom bublal jelení guláš. Pri stene vedľa ohniska bol starý vysedený gauč pokrytý kožušinou z medveďa a omrvinkami. Nad gaučom bola do skaly zatlčená skoba a na nej visel trhací kalendár s aktuálnym dátumom 3. január. Napravo od gauča visela na stene ďalšia kožušina. Naľavo bola navrhšená metrová hromada krabíc od pizze, v ktorej bývalo niekoľko myších rodín ako v paneláku. Po zemi sa váľalo množstvo plechoviek od piva, fľaše od alkoholu a hrudy uhlia. Okrem chlapcov a myší nebolo v jaskyni živej duše.

„Haló? Je tu niekto?!“ zavolať pre istotu Hans, a keď sa nikto neukázal, chalani zložili praky a pustili sa do obhliadky.

Na miestnosti bol najzvláštnejší komín. Neviedol hore, dym z ohňa odvádzala obyčajná diera v strope. Murovaný komín proti všetkej logike trčal zo zeme. Chlapci ho obkolesili a sna-

žili sa baterkou posvietiť dnu. Nevideli však nič, šachta komína musela byť poriadne dlhá.

Hans zdvihol zo zeme kus uhlia, hodil ho do komína a všetci natiahli uši v očakávaní nejakého zvuku.

Nič.

„To bude nejaká blbosť,“ Hans pokrčil plecami a začal skúmať oblečenie, ktoré bolo prehodené cez parožie dvanásťročná ako cez vešiak. Červené nohavice, červená čiapka s bielym brmbolcom a plášť lemovaný kožušinkou z hranostaja. Pod tým bola opretá masívna vychádzková palica, na zemi navršená hromada kadejakých handier plus jedny vysoké gumáky nadmernej veľkosti. Vo vreckách červeného pláštá Hans našiel zapalovač Zippo, zopár vytrúsených jointov, VIP kartičku do striptízového baru v Amsterdame, nejaké zmuchlané indické rupie a za hrst' drobných rôznej meny.

„Ten guláš vonia božsky, už je takmer hotový,“ znalecky skonštatoval Rolf, zastrčil si gumipušku za pás a vytiahol svoj skladací švajčiarsky nožík, ktorého najpoužívanejšími nástrojmi boli lyžička a vidlička.

Z komína sa ozvalo tiché nezreteľné: „Au!“, ktorému nik nevenoval pozornosť.

Christian prelistoval kalendár nad gaučom. Nebolo v ňom zaznačené vôbec nič, iba deň 24. decembra ktosi veľmi zúriivo zakrúžkoval červenou pastelkou. Pritom si však chlapec všimol čosi iné. Na prvý pohľad to nebolo vidieť, ale steny zdobili vyblednuté malby uhlíkom v autentickom prehistorickom štýle. Ibaže namiesto typického loveckého výjavu zobrazovali jednu veľkú postavu s dlhou bradou a palicou v ruke a asi tucet malých postavčiek. Zdalo sa, akoby malé postavy pred tou veľkou utekali. Na malbách boli zobrazené aj soby s obrovským paroží, ale tie nik nenaháňal.

Christian otvoril ústa, že o svojom náleze povie ostatným, keď sa zrazu kožušina na stene odhrnula a cez dieru, o ktorej doteraz netušili, vošiel ozrutný chlpatý chlap s plešinou a sivou

bradou siahajúcou až po pupok. Kompletne nahý.

Keď zbadal bandu Zajačej labky, prekvapene zastal a nahlas si uprdol.

„No kurva!“ prehlásil a do hlavy ho trafil kus uhlia, ktorý akoby sa zhmotnil vo vzduchu tesne predtým.

Rolf s vypúlenými očami hľadel na Santovho veľkého vráskavého bimbasa, ktorý sa mu pohojdával medzi chlpatými stehnami.

„Čo čumíš, aj ty takého budeš mať, keď vyrastieš,“ zahlásil chlap prefajčeným hlasom.

Rolfa striaslo.

To už sa banda Zajačej labky spamätala a brala nohy na plecia.

„Nie tak rýchlo, smradi!“ zahrnel chlap a jedným pohybom zdrapol za kapucne Jakka a Pakka. Rolfa skopol na zem a jednoducho ho prišliapol.

Hans odistil guľovnicu a zbrklo vypálil, ale zakopol a strela sa odrazila od stropu. Zrazu, ani nevedel ako, ho ten chlap držal pod krkom a guľovnica s pokrútenou hlavňou ležala na zemi.

„Pozrime sa, aké zvedavé chlapčiská! Čo, smradi, nepáčilo sa vám, čo ste dostali pod stromček?“ škeril sa chlap a pomedzi fúzy ceril žlté zuby.

„Vy... vy ste Santa?“ podarilo sa vyjachtať Hansovi a chlap sa rozchechtal dunivým: „Ho-ho-ho!“, sprevádzaným cinkaním roľníčiek. Brucho sa mu rozvlnilo a v reakcii na ten pohyb si znovu s gustom prdol. Potom sa zarazil, zaňuchal vo vzduchu, napoly uskrteného Hansa šmaril na zem a spoza gauča vytiahol kvíliaceho Christiana.

„Aha-ho, aký záprdok! Predo mnou sa žiadne neposlušné dieťa neschová, ho-ho-ho!“

„Naozaj? Tak prečo si mi nič nedoniesol?“ odvážil sa opovnať Christian, zatiaľ čo ho Santa kvákal za ucho.

„Ty na mňa neveríš, tak si trhni,“ odpovedal Santa a nakopol do zadku Rolfa, ktorý sa pokúšal odplaziť preč.

„Jasné, že som Santa, a vy ste moji malí pomocníčkovia. Sprostí zasrani.“

Santovi na hlavu spadli ďalšie dve hrudy uhlia. Vyzeralo, že to berie ako bežnú súčasť svojho života.

„To teda nie sme!“ protestovali priškrtene Jakko s Pakkom. Santa ich držal za kapucne vo vzduchu ako dve kurčatá.

„Ale ste,“ povedal Santa a všetkých piatich postrkal po jednom do komína. Veselo im pritom nadával a pri každej kľatbe sa mu od hlavy odrazila hruda uhlia.

Keď chlapi padali dole šachtou, počuli ešte jeho vzdalujúce sa bujaré: „Ho-ho-ho!“ a cinkanie roľníčiek.

Dopadli na niečo, čo vyzeralo a smrdelo ako kopa ošťatej slamy.

„Uf!“

„Au!“

„Do riti. Ste v poriadku?“

„Snáď áno. Čo to má...?“

„No to sme veľmi radi, že sú všetci v poriadku. Veľmi radi!“ zaškríekal akýsi hlas a tesne vedľa nich v tme zasvietili malé žlté oči so zvislými zreničkami.

Rolf od ľaku vykrikol a pokúsil sa odtiahnuť preč.

„Ale, ale, snáď sa nás, malých škriatkov, takí veľkí chlapi nebudú báť. No veď si zvyknú. Budú musieť, veru tak,“ rozprával hlas ďalej a očka sa zúžili do štrbiny. „Berte ich!“ vykřekol ten tvor a členov bandy Zajačej labky schmatli drobné silné hnáty a neúprosne ich odvliekli kamsi do útrob hory.

Prvé, a to najdôležitejšie, čo sa banda Zajačej labky o živote v podzemí naučila, bolo, že tam vládne kult darčeka. Každý darček bol posvätnou relikviou, ktorá škriatkom dávala zmysel života. Nielenže sa tam darčeky vyrábali, o darčekoch sa hovorilo, o darčekoch sa spievalo a o darčekoch sa dokonca i snávalo.

Všetky darčeky vyrábali, ako inak, škriatkovia. Suroviny získavali čiastočne z povrchu zeme, no hlavne z množstva štólní, v ktorých ťažili rudu a na mieste ju v dielnach spracúvali.

Škriatkovia samotní vyzerali ako malí starčekovia s opičími črtami a dlhými chvostmi. Mali plešaté hlavy s ustupujúcou bradou i čelom a široké ústa plné drobných ostrých jašteričích zubov. Všetci nosili srandovné zelené oblečky s motýlikmi a pod nimi mali telo pokryté srstou i šupinami. Ruky od laktov dole mali šupinaté celé, boli zakončené pazúrmí a boli to silné nástroje. Používali ich namiesto klieštv, skrutkovačov, mohli nimi manipulovať s ohňom a nepopálili sa, odolné boli aj voči chemikáliám.

To všetko by však ani zďaleka nestačilo na to, aby mohli vyrábať vianočné darčeky pre celý svet. Škriatkovia mali schopnosť v malej miere deformovať čas. Takže ak napríklad lak na novej súprave vláčikov mal schnúť tri hodiny, škriatok pracujúci na súprave dokázal tie tri hodiny vpratať do troch sekúnd. Ako si banda Zajačej labky všimla, škriatkovia pri práci stláčali a rozťahovali čas pod svojimi rukami tak šikovne, že vyrobiť zložité zariadenie ako napríklad Playstation im netrvalo dlhšie než pár minút. Boli to, samozrejme, všetko neautorizované kópie, ale také dokonalé, že ich od originálu nedokázal rozlíšiť ani samotný výrobca. Mali na sebe dokonca vyrazené ešte aj maličké nápisy *Made in china*.

Zoznamy darčkov chodili od Santu v podobe listov cez komínovú šachtu, ktorou sa tam dostali aj oni. Každý list Santa scenzuroval, to znamená, že hrubou pastelkou vyčiernil nevhodné priania, nebezpečné, mládeži neprístupné a všetko ružové. Santa neznášal ružové. Bez tejto kontroly by boli škriatkovia schopní vyrobiť v podzemí aj jadrovú raketu a rovno by ju chceli vyskúšať, či funguje.

Všetci škriatkovia totiž boli úplne vyšinití.

Chlapci v podzemí dávno stratili pojem o čase a netušili, ako sa v normálnom svete striedajú hodiny, dni, týždne... Zdalo sa im, že tam už žijú celé veky, a ak nie veky, tak mesiace určite. Členovia bandy Zajačej labky boli presvedčení, že peklo skutočne existuje a že sú v ňom. Bolo tam na skapanie horúco,

no našťastie aj dostatok vody, ktorú škriatkovia potrebovali pri mnohých výrobných procesoch.

Christian bol len koža a koža a čoraz častejšie prestával vnímať okolie a prepadával sa do svojho vnútorného sveta. Pakko kríval a Jakko mal pravdepodobne zlomené rebro, pretože podľa jedného škriatka nebol *dost pekná princezná*. Rolf mal zo dňa na deň čoraz väčšie problémy s dýchaním. Hans bol až na modriny a povrchové škrabance v poriadku, no bolo mu jasné, že do ďalších Vianoc nevydržia.

Celý včerajší deň fárili v bani a zo spánku na tvrdej zemi ich prebudila známa melódia: „Tíichá noc, svääätá noc. Darček spí! Darček sní...!“ Škriatkovia pri práci radi oduševnene a prišerene falošne pizúkali vianočné koledy, v ktorých kľúčové slová nahradili slovom darček.

Rolf sa rozfňukal, Jakko a Pakko sa v spánku objímali. Christian len ležal na boku s otvorenými očami ako mŕtvoľa. O väčšinu oblečenia dávno prišli a každý z nich mal na chrbte minimálne jednu pamiatku na dozorcov korbáč. Hans najviac, pretože to párkrát dobrovoľne schytil za kamošov. Všetci piati hrôzou očakávali, čo im prinesie dnešok. Každý deň medzi škriatkami bol totižto prekvapením, málokedy príjemným.

Možno ich pošlú do alchymistického labáku miešať kyseliny, možno ich zasa navlečú do dupačiek, strčia im do úst dudlíky a budú ich celý deň kočíkovať. Pod perinkami bolo strašne horúco a ak sa niekto opovážil vystrčiť čo len päťu, začali vrešať, že sú zlé bábätká a do tej päty ich poriadne uhryzli. Preto Jakko kríval.

Už fakt, že ich neprebudili kopancami ani vedrom špinavej vody im napovedal, čo ich čaká. Dnešok bude zlý. Snažili sa predstierať spánok čo najdlhšie, ale keď si škriatkovia všimli, že sú hore, jeden z nich k nim úslužne podišiel: „Vyspinkali sa detičky do ružova? Áno? Výborne! Čaká ich deň plný hier a zábavy!“

„Och, nie!“ Jakko si ukryl tvár do dlaní. Zasa si raz škriatko-

via spomenuli, že sú deti. To bola tá najhoršia možnosť. Museli sa hrať, ako sa na správne deti patrí. Vyčerpaných chlapcov škriatkovia nútili behať za loptou, naháňať sa okolo ohniska či skákať vo vreci pomedzi kade s chemikáliami. Ak sa pritom škriatkom zdalo, že sa *dobře nezabávajú*, boli potrestaní.

Škriatok luskol pazúrmí a ďalší dvaja priniesli šľahačkovú tortu a tanieriky. Včera to boli skysnuté pomyje v kýbli a predvčerom nič. Chlapci sa pustili do jedla, pretože im aj tak nič iné neostávalo. *Poslušné deti* museli zjesť všetko do poslednej omrvinky, inak ich čakal trest. To už dobre poznali.

Po raňajkách ich čakalo pár partičiek pexesa. Chlapci by radšej išli znova fárať do bane, pretože hrať spoločenské hry s psychopaticky náladovými škriatkami bolo ako prechádzať sa pomedzi krokodíly so zaviazanými očami. Za každú výhru im mohli nanútiť hrst drahokamov alebo aj vypichnúť oko a s prehrou to bolo úplne rovnako, podľa momentálnej nálady toho-ktorého škriatka.

Prvú hodinu sa im darilo vyhýbať sa problémom, ale teraz... Christian bol neopatrný, otočil kartu s obrázkom plyšového medvedíka a našiel pár druhýkrát za sebou. Hans zadržal dych.

Škriatok ozelenel od jedu a udrél chvostom do zeme. Druhý škriatok sa naňho pozrel a pohoršene zacmukal. Nasledovala séria stupňujúcich sa zavrčaní a zrazu si tí dvaja skočili do vlasov. Teda, nie do vlasov, ale do tých asi štyroch chlпов na plešivej lebke.

Chlapci sa bleskove odpratali z dosahu.

„Keby niečo, kryte ma,“ šepol Hans a odbehol skôr, ako sa niektorý z jeho kamarátov zmohol na reakciu. Vedel, že sa na nich môže spoľahnúť. Trielil čo najrýchlejšie ku komínu, pomedzi ohniská a pracovné stoly sa prepletal ticho a rýchlo ako myška. Potýčka pri pexese sa rozrástla na celkom slušnú bitku, do ktorej sa zapájali ďalší škriatkovia, a tak vo chvíli, keď dorazil ku komínu, nikto nedával pozor na prichádzajúcu poštu. Mal šťastie, práve dole šachtou žuchlo vrece plné listov pre Santu.

V rýchlosti ho rozviazal a nakukol do niekoľkých listov. Vybíral ten najvhodnejší. Bol to list Gertrude Svenssonovej, naspodku medzi podpisom a zoznamom prianí (Gertrude môže zabudnúť na ružový kočiarik a baletnú sukničku) bolo ešte dosť miesta pre pár položiek. Z najbližšieho ohniska vytiahol obhorenú triesku a Gertrude na zoznam prianí pre Santu pribudli dva samopaly vzor 61 Škorpión s náhradnými zásobníkmi, plameňomet, debnička granátov a jeden Glock, tiež s náhradnou muníciou. Gertrude Svenssonová bola veľmi neposlušné dievčaťko!

Hans list poskladal a strčil naspäť do vreca. Potom sa nenápadne pripojil k ostatným, zdvihnutým palcom naznačil OK. Rolf s čerstvým monoklom tiež zdvihol palec a zaškeril sa. Len vďaka jeho intervencii spor dvoch škriatkov prerástol do hromadnej bitky každého proti každému a za to už nejaký ten monokel stál.

Nasledujúce tri dni škriatkovia chlapcom nedali príležitosť ubziknúť, tá sa naskytna až neskôr. Dostali za úlohu pozametať podlahu, čo bolo vtipné, pretože zametať baňu bolo to isté ako česať vietor. No bola to aspoň pokojná práca bez stresov.

Chlapci práve podopierali metly v metalurgickej dielni, ktorou sa ozývalo bočné: „Darčeky, darčeky prinášajú sneh, piesne našej mamičky, Vianoce a smiech...!“ keď Jakko využil šancu a nenápadne nastavil okoloidúcemu škriatkovi rúčku metly. Škriatok niesol na podnose banky plné chemikálií a spolu s nimi sa zosypal do jednej z vyhní na tavenie kovov. Zavreštal, oheň vzbĺkol fialovým plameňom a začal iskriť. Rolf podkopol jednu nohu kade s kreozotovým olejom a banda Zajačej labky bleskovo opustila dielňu.

Zapálený škriatok sa vytackal z vyhne, naslepo stúpil do rozliateho kreozotu a plamene s tlmeným vhuúúúúúš! pohltili všetko naokolo. K dielni sa začali zbíhať škriatkovia z celého okolia. Nie preto, aby pomohli, ale len tak, pre srandu.

Zajačia labka zatiaľ nenápadne precupitala podzemím a vklí-

zla do skladu. Vianočná nádielka pre Gertrude Svenssonovú by už mala byť pripravená.

Hotové darčeky sa až do Vianoc držali vo veľkej miestnosti, ktorú škriatkovia nazývali Sieň darčiekov. Bola ohromná a podľa všetkého jej vnútorné rozmery vôbec nezodpovedali tým vonkajším. Zvonku sa zdalo, že je to len nejaká komôrka na metly. Zato vnútri sa ťahala ako širokánska kamenná chodba, ako riekou vymletý kaňon, v zákrutách a meandroch ďalej a ďalej, možno donekonečna.

Hneď pri vchode ich takmer omráčil hluk a jas z veľkoplošnej obrazovky zavesenej na stene. Stále dookola na nej bežali vianočné reklamy od výmyslu sveta. Pestré obrazy sprevádzané vreštiacimi vianočnými melódiami sa striedali v rýchlom slede a ich posolstvo bolo jediné: Kupujte! Kupujte! Kupujte! Vianočná zľava! Dva za cenu jedného! Tri za cenu dvoch! Darček úplne zadarmo! Akcia! Len dnes a hneď teraz! Kupujte! Kupujte! Kupujte! Lebo ak to neurobíte, ste nula! Nezaslúžite si priateľov ani Vianoce a už nikdy v živote nebudete šťastní!

Zajačia labka sa rýchlo pohla ďalej, pretože z blikania farieb a jačania reklám sa chlapci cítili ohlušení a priam až osprostení. Obišli navršenu haldu darčiekov a narazili na reklamný plagát zo šesťdesiatych rokov od firmy Coca Cola. Bol na nej buclatý Santa s huňatou bielou bradou, červenými líčkami a veselou iskrou v oku. Sedel pod vianočným stromčekom, sľkal cez slamku Coca Colu a tváril sa beťársky. Cez okno dnu nakúkali soby a tváril sa tiež beťársky, vôbec nie ako tie hrozivé pološialené zvieratá, ktoré držal zavreté v jaskyni.

„Teda... dialo sa to aj v dobách predfotošopových. Vôbec sa na seba nepodobá,“ skonštatoval Jakko a šlo sa ďalej. Sieň darčiekov bola zároveň akási galéria s najrôznejšími zobrazeniami Santu z plagátov, novín a časopisov, papierových etikiet a boli medzi nimi tiež kresbičky detí, jedny naivnejšie než druhé. Ako chlapci postupovali, záplava obrázkov sa prriedovala, farba z nich mizla a boli čoraz zrnitejšie a zažltutejšie, až napokon

papier zo stien zmizol úplne.

„Predpokladám, že vchádzame do obdobia pred vynálezom kníhtlače,“ zamudroval Christian a ako vždy mal pravdu. Zastali pred olupujúcou sa ruskou ikonou z dvanásteho storočia. Bol na nej svätec s dlhou bielou bradou a svätožiarou okolo hlavy. Cez krk mal prehodenú štólu, v jednej ruke držal knihu, v druhej kríž.

„To bude svätý Mikuláš,“ podotkol Hans a nechtom odlúpol niekoľko ďalších kúskov farby. „Učili sme sa o ňom na náboženstve. Jeho legenda dala vzniknúť príbehom o Santovi. Aspoň tak nám to tvrdili. Hm.“

„Galéria však nekončí, takže to asi...“

„... boli iba kecý.“

Kým Hans nechtom vyškraboval svätcovi na čele tretie oko, ostatní sa presunuli pred vyblednutú fresku, ponurú scénu z nejakého stredovekého mestského nádvorja. Tvory nápadne sa ponášajúce na škriatkov zbierali zo zeme kamene a hádzali ich na hriešnika krčiacého sa v strede nádvorja. Všetkému prihliadal mohutný sivý starec. Ďalšia bola starogrécka mozaika ohromného nahého muža s bielou bradou a palicou, z ktorej vychádzali blesky znázorňujúce moc.

„Je to... on?“ pochybovačne sa pýtal Ralf.

„Ach. Vyzerá ako Saturn, grécky boh roľníctva, úrody a času. Zaujímavé. Predtým by mi to ani nenapadlo, ale v tejto súvislosti je podoba úplne očividná,“ vykladal Christian a fascinovane si obzeral mozaiku. Rád si čítaval v knihe gréckych mýtov a povestí.

„Saturn, to je ten, čo žral deti zaživa?“

„Hej, ten...“

„Pozrite, chalani, to je predsa Yeti!“ zakričal Hans, ktorý trochu pobehol dopredu. Ukazoval na ručne tkaný koberec v orientálnom štýle. Bol už veľmi vyblednutý a jednotlivé vlákna sa vekom rozchádzali, no hlavný motív ostával zreteľný. Z koberca sa na bandu Zajačej lebky šklabil démon so šikmými

očami pokrytý bielou srstou. Ornamenty v pozadí naznačovali končiare hôr pokryté snehom.

„Áno, celkom určite je to Yeti, tie hory v pozadí budú Hima-
láje. Santa je starší, ako sme si mysleli.“

„A hrôzostrašnejší,“ dodal Rolf.

Pakko bezmyšlienkovito potiahol za akúsi šnúрку, ktorá z koberca trčala a polovica Yetiho sa rozpárala a zosypala na zem v kúdole prastareho prachu.

„Húps...!“

Tváriac sa, že oni nič, precupitali okolo skalného reliéfu s runami a magickými symbolmi, výklenku so soškami vyre-
zanými z veľrybých kostí a zastavili sa až pri poslednom výja-
ve, pravekej maľbe uhlíkom na stenu. Bola veľmi podobná tej
v Santovej jaskyni. Zobrazovala veľkú chlpatú postavu, ako po-
núka zabitú zviera, zjavne korisť, tupe menších ľudských po-
stáv. V lese naznačenom obrysami stromov sa prehánalo stádo
Megalocero.

Banda Zajačej labky hodnú chvíľu omráčene hľadela na po-
sledný výjav.

„No, ty koki...!“ zmohol sa po chvíli Jakko. „Môže to byť
naozaj všetko on?“

„Myslím, že hej...“

„Nikdy som si nemyslel, že Santa môže byť niečo také... od-
porné.“

„Ani ja. Ehm, mali by sme sa radšej pohnúť a nájsť Gertru-
din darček, inak tu skysneme na doživotie. Bol dokončený len
nedávno, takže si myslím, že bude bližšie pri vchode.“

Chlapci sa vrátili odkiaľ prišli a cestou kde-tu skopli, alebo
strhli zo steny niektorú zo Santových podobizní, až kým neboli
opäť pri hlučnej obrazovke.

„Nedá sa to vypnúť?“ zakričal Rolf a zapchával si uši.

Jakko a Pakko si kľakli na všetky štyri, Hans sa im postavil
na chrbty a po chvíli šmátrania za obrazovkou nahmatal kábel
a prudko ním trhol. Obrazovka stmavla a chlapci sa pustili do

hľadania.

Každý darček bol vybavený ozdobnou visačkou pre správnú identifikáciu, no v konečnom dôsledku to bolo prd platné. Santa bol počas Štedrého večera z toľkého sherry vždy na šrot a s nejakými formalitami sa nezaťažoval, takže málokto dostal skutočne to, o čo si napísal.

„Darček Gertrudy Svenssonovej tu nikdy nenájdem!“ zapíšťal Christian v hrôze. Z papiera a mašličiek všetkých možných farieb okrem ružovej sa chlapcom točila hlava.

„Musíme. Je to naša jediná šanca. Bol vyrobený len pred pár dňami, takže by mohol byť niekde neďaleko,“ povedal Hans a trocha zúfalo dodal: „Aspoň dúfam.“

Členovia Zajačej labky sa začali prehŕňať v balíčkoch. Zvonku k nim doliehalo: „Ó, darček náš! Ó, darček náš! Ty zelené máš stužky. Zelené sú v letnom spare aj keď mrázik štípe tváre. Ó, darček náš! Ó, darček náš...!“

„Pravdepodobne bude väčší ako ostatné a tiež ťažší,“ uvažoval Rolf a odkopol z cesty tucet malých darčiekov.

„Hm... a tiež bude asi zabalený v nejakom babskom papieri.“

Už dvadsať minút sa prehrabávali v darčekom, ale nie a nie nájsť tie Gertrudine. Škriatkom sa zatiaľ podarilo uhasiť požiar a po chvíli k nim doľahol zlostný škrek: „Neposlušné deti zapálili alchymistickú dielňu! Musia tu niekde byť, nájdite ich! Hneď!“

Chalani zrýchlili aktivitu. Rolf si cez balíčky razil cestu ako buldozér, Christian sa do nej zavrtal ako myš a Jakko a Pakko pobiehali tu a tam a v panike stále dookola kontrolovali tie isté darčeky. Hans vyliezol na samý vrch jednej zvlášť vysokej kopy, prestal na chvíľu preberať krabice, postavil sa a premýšľal.

Okolo Siene darčiekov predupali nohy s dlhými pazúrmí, ktoré zlovestne kleptali o kamennú podlahu.

„Neposlušné deti! Kde ste, neposlušné deti?! Neposlušné deti treba potrestať!“ škriekal škriatok a v amoku švihal bičom

okolo seba, vôbec sa nestarajúc o svojich pištiaciach spoluškriatkoch.

Hans nahlas zauvažoval: „Ten balík musí byť nielen veľký, ale aj ťažký. Gertrudin zoznam bol poriadne dlhý a pamätám si, že tam mala kočiar pre bábiky, záhradný domček, trampolínu a milión babských sprostostí... určite by sa im to nechcelo tlačiť ďaleko. Ja by som ho nechal niekde čo najbližšie k vchodu, ale tak, aby nezavadzal.“ Rozhliadol sa. „Tam!“ vykrikol zrazu a ukázal na niečo, čo si predtým chlapi nevyšli, pretože to považovali za stenu. V skutočnosti to bol balíčko rozmerov menšieho rodinného domu.

V tej chvíli vchod do Siene zastrela temná silueta, ozval sa zvuk vzduchu vťahovaného do nozdier.

„Cítim človečinu! Cítim neposlušné detičky! Sem sa, máme ich!“

Rolf sa s bojovým zajačianím prebúral cez kartón rovno do Gertrudiného darčeka. Hans skočil z výšky ako kaskadér a tiež sa cez kartón preboril dnu. Jakko a Pakko vbehli Rolfovou die-rou.

To sa už do skladu vovalili škriatkovia so spenenými papuľami a krvou podliatymi očami.

„Zničili darček! Zničili darček!“ volali prví celí bez seba.

„Za to musia zaplatiť!“ vrešťali druhí.

„Smrť! Smrť! Smrť!“ burácali tretí a hneď sa k nim pridali prví aj druhí.

V Gertrudinom balíčku boli veci naskladané jedna cez druhú ako pri garážovom výpredaji. Plameňomet spočíval v náručí obrovského plyšového medveďa. Len čo ho Hans schmatol, uviedol ho do chodu a zoškvaril prvých škriatkov, ktorí sa už tlačili dnu. Cez ich škvrčiacie zvyšky sa hneď hrnuli ďalší a ďalší, nedbajúc na škody či vlastný život. Hans im v ústrety vyslal ďalšiu dávku horľavého pekla. Rolf sa zatiaľ hral vo všelijakých babských čačkách-máčkách, až konečne našiel debničku granátov. Vlastne, granáty neboli v debničke, ale v ozdobne vy-

pletanom košíku previazanom červenou stuhou. Bolo to síce efektné, ale vrcholne nepraktické, pretože košík ťažké granáty nedokázal udržať. Rolf ich začal chvatne prekladať do hračkárskeho kočiarika, ktorý stál vedľa. Spinkali v ňom dva samopaly Škorpióny, ktorých sa hneď ujali Jakko a Pakko. Náhradné zásobníky napchali do batoha s leopardím vzorom. Bratia na seba krátko kývli a... *Ratatatatata!*

„Hastalavistababy!“ zavreštal Rolf a otočil sa zoči-voči škriatkom. Na tvári mal čosi ako vojenský maskovací vzor z Gertrudíných šminiek. Čiže hlavne modré a fialové trblietky, ktoré si z nejakého dôvodu nasypal aj do vlasov. Odistil prvý granát a vyhodil ho von, priamo doprostred masy tlačiacich sa škriatkov.

Ručičky, nožičky a chvostíky nadšene vyleteli do vzduchu.

„Zajačia labka, vpred!“ zvolal Hans a vyrazil prvý, hneď za ním Rolf s kočiarikom, z ktorého viali čipky. Nasledovali Jakko a Pakko páliaci na všetky strany ako maniáci. Nikto nevedel, kde je Christian.

Škriatkovia sa po nečakanom útoku zháčili a začali panikáriť, takže chlapcom sa podarilo dobehnúť až do hlavnej sály, kým narazili na nejaký organizovaný odpor. Tam im cestu zastal hlavný škriatok. Z huby sa mu penilo, blýskal po nich žltými očami a v ruke zvieral bič.

Hans naňho namieril plameňomet, ale škriatok len žmurkol a plamene vo vzduchu znehybneli. Jakko a Pakko začali páliť dávky zo samopalov. Náboje z hlavne síce odchádzali, no ostávali nehybne visieť vo vzduchu, rovnako ako plameň. Škriatkovia sa už zjavne spamätali natoľko, že začali uvažovať prakticky a proti bande Zajačej labky nasadili svoje zvláštne schopnosti.

Hlavný škriatok sa odporne zaškľabil, jamky na lícach mu zaihrali.

„Detičky... boli ste veľmi, veľmi neposlušné.“

Kmitol rukou s bičom. Hans vykrikol, pustil plameňomet a oboma rukami si schytil tvár. Pomedzi prsty mu crčala krv.

Vrčiaci škriatkovia ich obklúčili, nebolo kam ujsť.

Hlavný škriatok sa zvonivo rozosmial. Zodvihol ruku k druhému úderu. Rolf od hrôzy zavrel oči, Jakko a Pakko sa chytili za ruky.

V tej chvíli sa za škriatkom zjavila malá vyziabnutá postava a ozvalo sa jedno ostré prasknutie. Škriatkovi sa urobila na čele červená dierka a padol ako podťatý. Za ním sa objavil Christian, na tvári mal odhodlaný výraz a v ruke držal Glock. Z hlavne stúpala tenký prúžok dymu. Nikto nevedel, kde sa tam ten chlapec vzal, okolostojaci škriatkovia to považovali za mágiu.

V skutočnosti bol Christian, tak ako vždy, iba obyčajným nenápadným chlapcom, ktorého si nevšímajú ani fotobunky.

Škriatkovia zavrešťali. Christian priskočil k Hansovi, zodvihol zo zeme plameňomet a vypálil širokým oblúkom. Kým škriatkovia v šoku zo smrti svojho vodcu stihli zareagovať, padli aspoň tí v prvých radoch. Rolfovi sa so šťastím podarilo dvoma dobre hodenými granátmi utvoriť koridor. Keď ďalší granát zamrzol vo vzduchu, viac neplytval muníciou, ale rozbehol sa vpred.

Zasa na nich začali skúšať tie svoje triky. Ústie komína bolo vzdialené nejakých dvadsať metrov, ale Zajačia labka k nemu nie a nie dobehnúť. Chlapci utekali, čo im sily stačili, no ku komínu sa priblížili sotva o pár krokov. Škriatkov si držali od tela len tak-tak.

„Vydržte, len vydržte!“ dychčal Hans.

Rolf dostal nápad. Nenápadne siahol do kočiarika a jeden granát odistil. Upravil bábiku, ktorá v ňom stále sedela, a perinku prehodil cez vrch. Kočiarik zvrtol smerom k škriatkom a postrčil ho.

„Hej, smradi, posielam vám DARČEK!“ zakričal. Dôraz dal presne na to slovo, ktoré malo na škriatkov najväčší účinok. Škriatkovia videli, ako sa k nim v prezdobenom detskom kočiariku vezie bábika v svadobných šatách, a v ušiach im rezonovalo slovo darček. Opičie ksichty skrútili v dojatej grimase. Im

samým totiž darček nikdy v živote nik nedaroval. Na opičích tváričkách sa prestriedala celá paleta výrazov, akoby zvädzali vnútorný boj. Jeden škriatok zavreštal a chcel sa na chlapcov vrhnúť, no potom sa pozrel na bábičku v kočiari a skrotol, v očiach sa mu zaligotala slza. Magická zábrana povolila.

„Teraz alebo nikdy!“ zajačal Rolf a všetci nanovo vyrazili vpred.

Škriatkovia sa zhrčili okolo kočiarika a rozneženými očami nakukli dnu.

Výbuch otriasol celou halou.

To už Zajačia labka dobehla ku komínu a chlapci začali po jednom šplhať hore. Vnútro šachty bolo široké tak akurát, že sa zapreli rukami aj nohami, v hrboľatom hrubo razenom tuneli o výstupky nebola núdza. Prvý šiel Christian, za ním Hans, Rolf a Jakko s Pakkom, ktorí boli pripravení zostreľovať škriatkov, ktorí by sa pokúšali šplhať za nimi. Nebolo to však potrebné.

Šplhali dlho a viackrát si po ceste museli urobiť prestávku na oddych. Keď konečne zbadali svetlo ohňa z jaskyne, všetci si od úľavy vydýchli. Christian vykukol z komína, zmapoval územie nepriateľa a vzápätí sa začal súkať von. Santa v deravých trenírkach ležal zadkom na gauči, hlavou na zemi, pod bruchom mal zlisovanú škatuľu od pizze a v náručí prázdnu fľašu od vodky. Chrápala, až v ušiach zaliehalo a slintal si do schlpenej brady, v ktorej sa zamotal šváb a nevedel nájsť cestu von.

Chlapci po jednom vyliezli z komína a tichučko sa zakrádali jaskyňou, opatrne prekračujúc bordel na podlahe.

Krívajúci Pakko nešikovne zakopol a prázdna plechovka zúrivo zarachotila na kameni. Všetci zamrzli uprostred pohybu a s hrôzou upreli oči na Santu. Ten si však pokojne odľukoval ďalej. Musel spať poriadne tuho.

Kým sa začali znova uberať k východu, do ticha jaskyne sa polohlasom ozval Hans: „Stojte! Myslíte, že keď sa odtiaľto dostaneme, bude po všetkom? Pamätáte si, čo hovoril... ? Predo mnou sa žiadne neposlušné dieťa neschová.“